Літо дозріле цвіло-зеленіло,
Місто убралося в літній наряд:
В квіти на клумбах, де руки уміло
Склали із них візерунковий ряд.

Гралися з сонцем яскраві вітрини,
Двері широко розкрили свій зів
Й ніби просили зайти в магазини
Так переконливо, хоч і без слів.

Я без потреби зайшла всередину –
В море великого світу речей.
Враз тут побачила літню людину
Й сили не стало відвести очей.

О, це обличчя, знайоме і миле,
Помилки бути не може тут, ні,
Радість від зустрічі дух полонила
І нагадала про давнішні дні.

Все, все згадалося враз мимоволі:
Вік атеїзму – безумні часи,
Роки дитинства, як вчилась у школі,
Маршів бравади, «ура» голоси.

Поряд з багном, каламуттю тією
Серце назавжди моє зберегло
Спогад про дівчинку – білу лілею
З поглядом тихим, високим чолом.

... В школі зустріли її неприв'ітно.
Діти сміялися: «Штунда іде!»,
Або шепталися скрізь непомітно:
«Молиться вдома й напевне краде».

Постать худенька, в благій одежині
Так все терпіла, як зносив Ісус.
Мир, що згори, царював всередині,
Як і Господь – ані пари із уст.

Ворог зламати бажав цю дитину,
Любляче серце розбити навпіл,
Здерти з малої голівки хустину,
Й взяв він її, як мішень, під приціл.

Мов ті зміюки, полізли у школу
Чутки, що в неї волосся нема,
Хустка ж ховає лиш голову голу –
Нащо ж вона – надворі не зима.

«Лиса!», – здавалось шипіла вся школа,
«Лиса!», – кричали дитячі уста.
З дівчинки всі глузували довкола
Так, як колись глузували з Христа.

Так, як страждали колись християни,
Дівчинка в школі пройшла «колізей».
Ворог наносив глибокії рани,
З люттю пролазячи в душі дітей.

В школі образами все вирувало:
Сльози страждання видушував кат,
Й цього, здавалося, було замало:
Дівчинку «вислали» у інтернат...

Спогади птахом в очах прогайнули :
Скільки зим, весен з тих пір перейшло.
Ледь-ледь змінило жорстоке минуле
Лагідний погляд, високе чоло.

Серце ж зумів ворог душ обманути,
Грим свій накласти на очі, уста,
Нігті, волосся і душу замкнути
В узи невір’я в живого Христа.

«Як так ? Чому?», – стугоніло у скронях,
Відповідь знаю і вірю у це:
Сестро, ти – в ніжних Господніх долонях,
Не відвернув Він від тебе лице.

Мами молитви за тебе благають
Біля престолу Святого Отця.
То ж поспіши, всі на тебе чекають,
Щоби вручить переможця вінця.